

Overveielse, og jeg tilstaaer, at jeg i Diebliffet har mindre Interesse for en saadan, end jeg ellers under andre Forhold kunde have. Jeg troer nu isvrigt heller ikke, at det, at faae Forberedelsen af kirkelige Forslag tilveiebragt under en samlet Overveielse af sagkyndige Mænd, skulde være Noget, som til nogen Tid skulde være sært vanskeligt at erholde; jeg troer, at dette ganske vilde staae i Strid med, hvad der hos os hidtil har været Sædvane paa de forskjellige Lovgivningsgebeer; jeg veed idetmindste ikke, at det hidtil har været anseet for tvivlsomt, at Regjeringen har det i sin Magt at foranlede en saadan Overveielse og en saadan samlet Prøvelse foretagen for at styrke sig selv og for at kunne fremkomme med bedre Forslag, end den maaskee ellers vilde være i Stand til.

Men jeg hør fra disse mere underordnede Betragtninger atter vende tilbage til det, hvormed den høitærede Conseilspræsident sluttede sit Foredrag, til den meget alvorlige Udtalelse, som vi tilsidt hørte af ham. Jeg maa tilstaae, som jeg allerede før bemærkede, at jeg ikke havde kunnet vente en saadan Udtalelse ved en Veilighed som denne. Her er jo Tale om et Ja eller et Nei, som Thingets Medlemmer efter samvittighedsfuld Overveielse skulle afgive, og som de skulle afgive i en Sag, som efter sin Beskaffenhed tilmed ikke kan siges at staae i nogen Forbindelse med Regjeringens almindelige Politif. Lad være, at ogsaa en saadan Sag kan have sin Betydning for Regjeringens hele øvrige Optraeden; hvorledes skulde dog derfor i Alverden de, der ikkun ville, at der bør holdes igjen, kunne siges at berede Regjeringen alvorlige Vanskeligheder og at give Regjeringen skjellig Grund til Fratrædelse? Jeg formaaer ikke at indsee det. Jeg kunde derimod forstaae det Modsatte. Jeg kunde tænke mig, at Regjeringen, naar en saadan Sag kom frem, imod hvilken der fra mange Sider og navnlig fra Kirkens Side lød meget bestemte Udtalelser, og ved hvilken der fremtraadte megen Frygt for deri liggende Farer og Ulemper, ikke vilde,

at den i det givne Dieblif skulde fremmes, og at Regjeringen, naar Repræsentationen alligevel vilde fremme den og saaledes udsætte det for Fare, som Regjeringen ikke turde udsætte for Fare, deri maaskee kunde have Anledning til at finde en Fratrædelsesgrund. Men at det, at en Deel af Repræsentationen søger at samle istedetfor at sprede, søger at holde fast paa det Overleverede, paa det hidtil Bestaaende og søger at forhindre en ikke tilstrækkelig overveiet Forandring deri, som af overmaade Mange ansees for betænkelig, skulde kunne indeholde en Grund for Regjeringen til at fratræde, ja, det formaaer jeg, som sagt, slet ikke at indsee. Man skulde dog troe, at det netop maatte være i den Retning, og ikke netop i den modsatte, at Regjeringen, navnlig paa det kirkelige Gebeet maatte antages selv helst at ville gaae. — Jeg turde maaskee tilføie, at man saameget mindre havde kunnet vente en saa alvorlig Udtalelse som den, vi nys have hørt, som Landstingets Anstuelse i denne Sag jo maa siges allerede længe at have ligget for og at have ligget for paa en Tid, paahvilken der endnu, saavidt jeg formaaer at skjønne — men maaskee jeg tager Feil — maatte have været god Veilighed for Regjeringen til at betræde andre Veie, som havde kunnet forebygge et saa uheldigt Tilfælde som det, der nu vil indtræde, hvad enten saa Afgjørelsen maatte falde ud til den ene eller til den anden Side. — Jeg seer heller ikke, at Landstinget nu, saaledes som Alt ligger for, vil kunne tage det Hensyn, som jeg ellers skulde finde, at der altid, saavidt muligt, bør tages til Regjeringens Duffer, uden at træde det for nær, som man ikke tør træde for nær. Jeg seer ikke, hvorledes de Medlemmer af Landstinget, der dele den Anstuelse, som Fleertallet er Tolk for, skulle kunne frasælde denne deres Anstuelse og i denne Sag stemme anderledes, end deres Overbeviisning tilfiger. Det vilde vistnok være til liden Vaade ikke blot for, hvad der her umiddelbart handles om, men til liden Vaade tillige for Landstingets Fremtid, om noget Saadant skete. Men det har jo maaskee heller